

venus victrix

Ioan Grigoraș

luna îmi sărută obrazii
cu buzele colorate negru abanos
ca ramurile salciei pletoase
când alintă talpa vântului
și mă face să plâng cu lacrimi de cântec
pe luciul apei
în cercuri concentrice

orologiu mă leagănă
în talma neagră a nopții
din două în două valuri
și mă lasă din zbor
pe piscul unui adânc
cu azimutul în aval
de primul vals

adorm
cu ultima imagine a ta îmbrățișând retina
niciodată plină
niciodată goală
și mă gândesc la venus
la brațele care-au rămas înfășurate de irisul meu
de când i-am dăruit măgul de aur
ca un blestem al iubirii

să nu fim niciodată întregi
unul fără celălalt